

Медыяперсона

ЦЯЖКА БЫЦЬ БОСАМ

Намеснік дырэктара тэлеканала «Беларусь 1» Вольга ШЛЯГЕР — пра новы сезон і вечныя тэмы, важнасць каманды і «тэлебачанне ў сабе»

Эпоха жанчын-кіраўнікоў, якіх падначаленыя за спінай называлі «мымрамі», здаецца, мінула бесаваротна. Цяпер дамы на пасадах здольныя адначасова ўнікаць у нюансы справы і разумець чалавечы слабасці падначаленых, падтрымліваць найстражэйшы ўзровень адказнасці і дысцыпліны і заставацца прывабнымі жанчынамі. Узяць хоць Вольгу Шлягер: у крэсле кіраўніка адчувае сябе ўпэўнена і ведае, што адбываецца з карэспандэнтамі «ў полі», адной левай спраўляецца з маштабнымі творчымі праектамі і знаходзіць час і сілы на выхаванне сына Георгія. Ды яшчэ сюрпрызамі новага тэле сезона інтрыгуе.

ПРА ПОШУК НОВАГА

— Шмат чутак ходзіць пра тэлепраект «Я магу!» — калі ды я будзе адбывацца пошук беларусаў, адметных незвычайнымі талентамі, і калі гэта пакажучь па тэлевізары? З першага погляду, шчыра кажучы, нагарае «Хвіліну славы»...

— Дзякуючы праекта ляжыць на паверхні, і разам з тым у Беларусь раней нічога падобнага не рабілі. Мы спяваем, танчым, але ўсё гэта неак пасабкоў... Апошнім часам я шмат езджу, бачу мноства канцэртаў, фестываляў, і ў мяне склаўся адчуванне, што мы вельмі адвараліся ад звычайных людзей, не чую і не бачым, колькі сярод іх насамрэч цікавых, самабытных, таленавітых. Проста ў іх няма магчымасці выйсці на шырокую публіку. Каб пра іх даведаліся, патрэбна тэлеэфір. Уласна, у гэтым і ёсць сутнасць новага праекта, таму, безумоўна, могуць узнікнуць аналогіі. Але ёсць і адметнасці. Мы вырашылі не праводзіць адбор тут, у тэлестудыі. Я была катэгарычна супраць гэтага. Бо ва ўсіх людзей розны характар і тэмперament: хтосьці шалёна таленавіты, але саромецца выйсці перад камерамі (і я ведаю, такія людзі ёсць!), хтосьці ў сілу ўзросту не паедзе ў Мінск з аддаленай вёскі ці горада. Таму мы прыедзем да гэтых людзей самі. Удзельнікам праекта не трэба папярэдне запэўняць форму ці анкету на сайце, бо не ва ўсіх ёсць доступ у інтэрнэт — проста прыходзьце!

— Ужо сама магчымасць трапіць на экран — для многіх мара, але ў наш меркантильны час не магу не спытацца пра галюўны прыз. Будзе такі?

— Абавязкова. Дыпламы — гэта добра, але мусіць быць і матэрыяльны складнік. У нашым выпадку ён будзе сапраўды значны і варты таго, каб за яго паспаборнічаць! — 100 мільёнаў беларускіх рублёў!

— Калі ж пачнуцца адборы ў праект і дзе яны адбудуцца — ці толькі ў абласных цэнтрах?

— Стартуем ужо ў верасні, аб'едзем з дзясяткаў абласных і раённых цэнтраў. Анансем праект загалі, каб людзі паспелі падрыхтавацца.

паводзіны, бо сваю працу яны выконваюць бездакорна. Як правіла, я працую з аднымі і тымі ж людзьмі. А да кожнага навучаюся, а трываюць, спачатку прыглядаюся: атрымліваецца працаваць у камандзе — ідзем далей разам, не выходзіць — нічога страшнага, развітваемся.

— Памятаю, у адным з інтэрв'ю чытала, што галоўны ваш прынцып як кіраўніка — «не перашкаджаць творчым людзям працаваць». З такім дэмакратычным падыходам не бывае спроб сесці вам на шыю?

— Так, безумоўна. Па-першае, я ж жанчына, мяне лёгка расчуліць у прынцыпе, угаварыць даць шанец... Па-другое, немагчыма прасканваць чалавека і зразумець, што ў яго ў душы, за кароткі час — для гэтага трэба разам прапрацаваць, а яшчэ лепш — з'ездзіць у камандзіроўку. Напрыклад, пасля працы беларускай дэлегацыі на «Еўрабачанні» ў Швецыі тая ж каманда паехала налета ў Да-

ход з маладзёжна-забаўляльнага канала «Беларусь 2» на больш сур'ёзную, афіцыйную «першую кнопку»?

— Насамрэч я вельмі рада, што ў мяне быў гэты вопыт. Цяпер дакладна ведаю, што крэсла дырэктара не для мяне. Мабыць, я неаблагі на месці, калі мой цяперашні кіраўнік запрасіў на гэту пасаду (дарчы, мы раней таксама працавалі з ім у такім тандэме). Я наогул супраць жанчын-кіраўнікоў высокага рангу. Бо, на мой погляд, у жанчыне прыродзі закладзены дзве асноўныя задачы: стварыць сям'ю і нарадзіць дзіця. А на кіруючым пасаде, калі ў цябе мноства падначаленых, калі 24 гадзіны на суткі трэба быць на сувязі, калі ты ўвесь дзень чымсьці заняты, але ўвечары не разумееш, што канкрэтна зрабіў — як быццам ідзеш супраць прыроды. Я заўжды вельмі баялася нават вонкава стаць гэтай жалезабетоннай лэдзі, «мужчынам у спадніцы». Таму чым больш мне складана і цяжка, тым лепш я мушу выглядаць. І на пасадзе намесніка мяне вельмі камфортна, бо тут я не аддалюся ад астаўшых удзельнікаў каманды, ад якіх залежыць праца, і магу займацца творчасцю.

ПРА САМАЕ ГАЛОУНАЕ

— Кожны раз, калі бачу вас у рабоце, здзіўляюся: што б ні здарылася — усмешка, пазітыўны роўны настрой, вочы гараць нахвненнем. У напружаным рытме працы ці застаецца час на сям'ю, або сын часцей бачыць маму па тэлевізары?

— Ён насамрэч вялікі малайчына. За шэсць гадоў Гоша ўжо прывык, што мама вельмі занятая. Мабыць, таму перад сном крыху больш мяне абдымае, чым іншыя дзеці, часцей праяўляе пашчоту — я ўсведомляю, што гэта перадусім з-за недахопу ўвагі. Але, з іншага боку, ён усё разумее. Цяпер у мяне няпроста перыяд, і літаральна за адзін дзень адбылася вельмі істотная пераацэнка каштоўнасцяў. Заўжды як быццам ведаеш і памятаеш, але ў такіх момантах асабліва выразна разумееш.

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК

Вольга Шлягер, намеснік дырэктара тэлеканала «Беларусь 1»

ПРА САМАЕ ГАЛОУНАЕ

— Не ўзнікае жадання махнуць рукой, маўляў, гары ўсё сінім полымем, буду займацца сям'ёй?

— Раз на тыдзень дакладна. Але, з іншага боку, калі мяне моцна прылякае, аналізую, чым займаюцца і як працуюць іншыя людзі, і пачынаю любіць сваю працу яшчэ больш. Як «перазагрузіцца», пераклічыцца з працуючымі людзьмі на дамашнім? У мяне атрымалася так: паколькі я вельмі далёка жыю, то машына стала неабходнасцю; дзякуючы гэтаму штодня з'явілася па 2—2,5 гадзіны дадатковага часу, за які столькі ўсёго можна паспець зрабіць — проста неверагодна! Насамрэч калі правільна размеркаваць стандартны 8-гадзінны працуюны дзень — менш часу адвечці на перакруты, кава-паўзы, менш палітыкарыць з калегамі і больш часу менавіта працаваць — я вяс запэўніваю.

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК

P.S. ПРА «ЕЎРАБАЧАННЕ»

— Хоць яшчэ толькі верасень, у артыстычнай тусюцы ўжо абмяркоўваюць наступны конкурс «Еўрабачанне» — што ды я будзе сёлета і ці будзе наогул...

— Мне тэлефануюць, расказваюць, што пішучь песні альбо пытаюцца, ці варта паўдзельнічаць і спрашываць. Я адказаю: «Безумоўна, удзельнічаце!» Дзе яшчэ спяваць, калі вы спецыяльна рыхтуецеся, набываеце песні, ставіце нумары, як не на такой сцэне? Мне вельмі падабаецца, што цяпер артысты вельмі сур'ёзна падыходзяць да конкурсу, што кожны год чымсьці новым здзіўляюць, што адкрываюцца новыя імёны. Безумоўна, «Еўрабачанне» ніхто не адмяняў, Беларусь у ім удзельнічае. Як толькі ўзгоднім усё неабходныя дакументы — апублікуем палажэнне і з неабпярэным будзем чакаць удзельнікоў адбору. У хоць з году ў год мяняюцца сцягджоўцы, што гэты конкурс нікому не цікавы і яго беларусы не глядзяць — асабіста я, ведаючы рэйтынгі «Еўрабачання», рагую на такія заявы з усмешкай.

За кадрам

ТАКІЯ ВОСЬ «БАЛЯСЫ»

Як журналісты «елі мыла» ў тэлеэфіры і правяралі веданне роднай мовы

Удзельніца ў праграме рэспубліканскага тэлеканала «Беларусь-3» «Размаўляем па-беларуску» мяне запрасілі не таму, што быццам бы добра ведаю беларускую мову. Апошняе магло стаць нават перашкодай, бо праграма створана менавіта для тых, хто яе ведае недасканала або ўвогуле ніяк, але цікавіцца і вельмі хоча гаварыць. Проста мяне практычна нічога не трэба было растлумачваць — на Гомельскім абласным тэлебачанні прайшла асноўная частка майго працоўнага жыцця.

З камандай аднадумцаў таксама панашчалі: за гульнівы стоп са мной сталі Алёксандр Яўсёнка — загадчык аддзела гомельскай гарадской газеты «Советский район», з якім мы калісьці вучыліся ў адной школе, і Тамара Суботка, мая былая студэнтка, а сёння галоўны рэдактар гарадской газеты «Гомельскія ведомості». Сябры і калегі, адным словам.

Прыадрыно сакрэт для тых, хто ніколі не быў на студыі тэлебачання, але вельмі хоча трапіць у кадр. Чорнае і белае не надзяваецца, клетачка-палосачка таксама, бо гэтым створыць праблемы для апэратараў і рэжысёраў. Прычыною вам зробіць непасрэдна ў студыі чаюўная дзюўчына Галя Хаткоўская. Дарчы, бліскучую галаву Сашы Яўсёнка прыйшлося добра прыпудрыць — каб не блыкала. Ён крыху бурчыў штосьці пра сваю «правільную арыентацыю», але ўрэшце аддаўся прафесіяналу ТБ.

Вось такія нафарбаванымі нас запустілі ў студыю на запіс праграмы. Між тым адтуль толькі выйшлі калегі з іншых выданяў. У іх эмоцыі былі праз край, але ж мы прыйшлі па сваю дозу адрэналіну.

Мікрафоны на нас прымацоўвала яркая бландынка — гукэржысёр Наташа Гаваўская-Белянкова. Агульнае «карцінку» з нябачанай для нас боку кантралявала рэжысёр праграмы, сур'ёзна Віка Дубавец. Мы высвятлялі дробязі, без якіх ніводная праграма не можа адбыцца: куды глядзець, як ставіць, якой рукой ціснуць кнопку. Працавам у студыі кіравала вядучая праграмы — абаяльная Алена Трацэнка.

І тут (для нас упяршыню) высветлілася, што трываючы жанчыны, якія прыйшлі ў студыю ў якасці нашых саперніц, яшчэ і прафесіяналы нашай агульнай моўнай справы. Журналісты ўступалі ў няроўны бой супраць чытачак, а па сумяшчальніцтве — выкладчыц рускай і беларускай мовы. Адна з іх, Таццяна Фіцнэр — дацэнт кафедры беларускай літаратуры Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Францыска Скарыны. Трэба сказаць, тут мы ў сваіх сілах моцна засумніраваліся. І недарма.

— Мы ствараем шоу ці я? — спытаў Саша Яўсёнка і прапанаваў назваць каманду журналістаў «Баласы». Выкладчыцы сябе сіціла назвалі «Палюшчакі» — бо ўсе родам з глыбіні Палесся.

Трэба сказаць, першае заданне, як гэта бывае заўсёды, было не проста лёгкім, а звышлёгкім. Мы займаліся перакладам з рускай на беларускую слоў: «петух», «тыква», «забор», «бусы», «ружыч», «ангел». Выграваў той, хто хутчэй сінюў

на вільную кнопку. У другім конкурсе каманды перакладалі ўжо словаўзлучнікі і сказы. У трэцім конкурсе Алена Трацэнка прапанавала нам палітумачыць санс рэдакцыйна-выдавельныя беларускія слоў. Словы былі сапраўды не самыя штодзённыя: «цвыркун», «разынка», «прусак», «ядловец», «камізэлька», «каліва».

І усё ж, як вы разумееце, гэта былі «кветачкі». Бо справа дайшла да фразеалагізмаў і нашага ўмення да месца іх

Падчас запісу праграмы.

жываць. Тут усё мы «папалілі». Журналістам дастаўся выраз «як мыла з'еўшы». Фантазія разгулялася, і мы прапанавалі рускі аналаг «как аршин проглотили». У ходзе невялікай дыскусіі прыйшлі да высновы, што лепшым аналагам будзе «с кислой миной». Пры гэтым сказ, які прыдумаву Саша, выклікаў выбух смеху: «Я адчуў сябе як мыла з'еўшы, калі бачачы лічбы ў квітку на аплэце кватэры». Тым часам у гульні ўключыўся эксперт — пісьменнік Святаслаў Крупенька:

— На самой справе, тут размова ідзе хутчэй не пра мыла, а пра мільёную траву. У ветэрынарных даведніках адзначана, што калі карова з'есць такога «мыла», то становіцца вялая і прыгнечаная.

Ну а на апошнім конкурсе ўсе мы саспівалі. Прычым нават тыя, у каго ні слыху няма, ні галасы. Так што даруйце, калі пачуеце гэтыя спевы ў эфіры. Лепшым знаўцам літаратуры сярод удзельнікаў нашай каманды была Тамара Суботка: яна памятала не толькі вядомыя песні, але і вершы беларускіх паэтаў. Тым не менш мы дакладна «затармазілі» на ўрыўку з паэмы «Курган» Янкі Купалы.

Прызнаюся: мы прайгралі, але ўсё ж ніхто не палічыў, што сказ змарнаваны. Хаця б таму, што ў падарунак ад тэлеканала «Беларусь 3» і выдавецтва «Беларусь» атрымалі вільную книгу «Традыцыйная мастацкая культура беларусаў». Вось пачытаем усё 1200 старонак — і будзем больш даведчанымі. І тады зноў папрасімся ў гульнію «Размаўляем па-беларуску».

Ірына АСТАШКЕВІЧ

ТЭЛЕТЫДЗЕНЬ

ПАНЯДЗЕЛАК, 22 ВЕРАСНЯ

Table with 2 columns: Channel (БЕЛАРУСЬ 1, БЕЛАРУСЬ 2, БЕЛАРУСЬ 3, АНТ, МІР) and Program details (Time, Title, Description).

Table with 2 columns: Channel (8 КАНАЛ, БЕЛАРУСЬ РТР-БЕЛАРУСЬ, СТБ, БЕЛАРУСЬ 5) and Program details (Time, Title, Description).

Table with 2 columns: Channel (8 КАНАЛ, КУЛЬТУРА, БЕЛАРУСЬ РТР-БЕЛАРУСЬ, СТБ, ВТБ) and Program details (Time, Title, Description).

Table with 2 columns: Channel (НАСТАЛЬГІЯ, КМЕДИЯ КАМЕДИЯ) and Program details (Time, Title, Description).

Table with 2 columns: Channel (TV 1000 ТБ1000, TV 1000 РУСКАЕ КІНО, ТБЗ, EUROSPORT) and Program details (Time, Title, Description).